

кой счита Богъ за по-важнѣ? Вѣистинѣ послѣднѣтъ. Търговецътъ и занаятчиятъ казува, че работата му го неостява нѣто часъ да ся занимава по въсчитаніе на чадата си; а сѣки день той намира врѣме да ся измаюва самъ-тамъ по нѣколко часове или на кафенето да проминува съсъ игры. Можаме да спомѣнемъ много обстоятелства, въ които най-благочестивы и честны духовны лица сж обърнали сичкото си вниманіе да изпълняватъ публичны длѣжности, а сж оставили злощастнытъ си дѣца да ся възпитаватъ необузданно и развратно. Никой, вѣистинѣ, неможе да ся радва и да носи името *баща*, безъ да има да изпълнява длѣжности, които искатъ врѣме и трудъ. И можемъ ли употрѣби врѣмето въ друго нѣщо по-полезно, отъ колкото да възпитаеме еднѣ челядь, която ще живѣе за да прави добро на свѣтътъ, още и когато отидемъ нѣя въ гробътъ? Можемъ ли да оставимъ на свѣтътъ по-богато наслѣдіе, освѣнь горѣщото благочестіе и дѣйствителнѣтъ добринѣ на многобройны чада? О! нѣма на свѣтътъ грѣхъ, който може да стигне толкосъ на далеко, и да продължи до толкосъ погибельтъ, колкото небрѣжливостъта на родителитъ. Ни единъ баща неможе да бѣде неповиненъ, като прѣзира тѣя отговорности. Първата ни и най-голѣма длѣжностъ е да внимаваме на нашитъ си сърдца, и да възпитаваме челядьтъ си чрѣзь богопочитаніето. Нѣ много христіени священници парализирахъ вліяніето си, упропастихъ душевното си спокойствіе и сърдцата имъ ся раскѣсахъ, защото напуснахъ длѣжността си на къмъ чадата си.